

ÉLŐ KÖVEK – a Váci Egyházmegye jubileumi felkészülése

„mint élő kövek épüljetelek lelki házzá” (1Pét 2,5)

(Korábban: IMA-KATEKÉZIS)

II. év: KÖZÖSSÉG, HELYEM A KÖZÖSSÉGBEN

IGEI ALAPVETÉS:

APCSEL 2,42-47

Állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban. Félelem fogott el mindenkit, mert az apostolok révén sok csoda és jel történt Jeruzsálemben. A hívek mind ugyanazon a helyen tartózkodtak, és közös volt mindenük. Birtokaikat és javaikat eladták, s az árát szétosztották azok közt, akik szükségét szenvedtek. Egy szívvel-lélekkel mindennap összegyűltek a templomban. A kenyeret házaknál törték meg, s örömmel és egyszerű szívvel vették magukhoz az ételt. Dicsőítették az Istent, és az egész nép szerette őket. Az Úr pedig naponként növelte az üdvözültek számát ugyanott.

1Jn3,1-3

Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk! Azért nem ismer minket a világ, mert őt nem ismeri. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mik leszünk. Azt tudjuk, hogy ha megjelenik, hasonlóak leszünk hozzá, mert látni fogjuk úgy, amint van. Mindenki, akit ez a reménység tölt el iránta, megtisztul, miképpen ő is tiszta.

A MÁSODIK ÉV TÉMÁINAK RÉSZLETES FELDOLGOZÁSA

1. **A communió-egyháztan – dr. Fejérdy András egyháztörténész
Az Egység – Marton Zsolt püspök atya**
2. **Communio egyháztan a gyakorlatban: a közösségek élete - Finta Zsolt**
3. **Az eukarisztia a közösség szíve – dr. Farkas László atya**
4. **Szentháromságos élet a keresztény közösségben – Paszternák Tamás atya**
5. **Egyéni karizmák kibontakozása a közösségben – dr. Fábry Kornél püspök atya**

IV. SZENTHÁROMSÁGOS ÉLET A KERESZTÉNY KÖZÖSSÉGBEN

Paszternák Tamás

Nekem a keresztény közösség és annak misztikája, spiritualitása fontos része a személyes utamnak, tapasztalatomnak és a hivatásomnak is. Benne vagyok a Fokoláre lelkiség papi önkéntes ágában, és nekünk ez egy alapvető szemléletünk a közösségről és a keresztény életről is.

Amire a választ keressük a katekézisben:

- A Szentháromságos Isten életének a titka: tehát a Szentháromság belső életét próbáljuk meg megérteni, amiből rengeteget tanultunk, foglalkoztunk vele.
- Számít ez nekünk? - Hogyan határozhatja meg ez a misztérium a keresztény ember és a keresztény közösség életét? Amilyen az Isten önmagában, a létében, az hat ránk és azt szeretnénk megérteni, hogy hogyan és mire hív bennünket.
- A keresztény szeretet-közösség spiritualitása.

A katekézis pontjai

1. Istenképünk – kapcsolatunk (viszonyulásunk) a Szentháromsághoz

Azt hiszem, hogy ez most „sláger téma”. Pál Feri atyának is biztosan van róla előadása, és a pasztorálpszichológiának is az egyik kedvenc területe a vallási jelenségek lélektana, hogy hogyan alakul ki az emberben a kép Istenről. Tudjuk, hogy ez egy fejlődés, valamint, hogy a gyerekkorunk mennyire meghatározó ebben. Például, amit megéltünk a szüleinkkel való kapcsolatunkban, ha az pozitív, szép kapcsolat, akkor jó az indítás, mert akkor valószínűleg az Istent is az elejétől fogva tudjuk szerető, bennünket elfogadó, jó és irgalmas szívű Istennek látni. Ha a gyerekkorunkban nem mentek olyan tökéletesen a dolgok, akkor könnyen bejönnek az Istennel kapcsolatban olyan érzéseink, megéléseink, olyan istenképek, amelyek ennél borúsabbak. Természetesen ez egy út, **folyamatosan alakul a képünk az Istenről**, ahogy kapcsolatban vagyunk vele, és **egyre inkább kibontakozhat, ha helyes úton járunk, ha jól éljük a hitünket, imádkozunk, olvassuk a Szentírást, Jézusra tekintünk**. Tudjuk, hogy **az Istenben bízhatunk, az Isten jó, irgalmas, szeret bennünket, közel van hozzánk**. Amikor ezeket a számunkra fontos

tanításokat hallgatjuk és értelmezzük, akkor jobbra egy individuális kapcsolatból indulunk ki.

Jézusra figyelünk, őbenne fedezzük fel az Istent elsősorban, önmagában látjuk őt és a velünk való kapcsolatát. Isten élete végtelenül gazdag, például a kapcsolataiban. Ezt is meg kell értenünk, hogy amikor Jézushoz kapcsolódunk, akkor ez nem olyan, mintha valaki házasságot köt. Ha valakinek házastársa lesz, nemcsak vele van kapcsolatban, nemcsak vele alakítja ki a szép, szeretetteljes, bensőséges szerelmi, házastársi viszonyt, hanem a férj vagy feleség hozza magával a saját családját. Van anyós, após, testvérek. Pozitív értelemben is, **amikor valakivel kapcsolatba kerülök, nem egy szigetet találok. Az Isten sem egy sziget.** Istenben az az izgalmas, hogy önmagában sem sziget az Isten, mint ahogy mi hajlamosak vagyunk magunkat időközönként szigeteként értelmezni. Valójában bennünket is meghatároz a kapcsolatrendszerünk. És amikor Istent, Jézust megtaláljuk, kapcsolatot építünk vele, akkor mennyire fontos, hogy **az Isten Szentháromság.**

A Szentháromságról az az alaptudásunk, hogy van **Atya, Fiú és Szentlélek, akik öröktől fogva vannak,** és hogy **nagyon mély szeretetközösségben élnek egymással.** Ez a teológiának mindig óriási hegycúcsa volt, hogy megpróbálja a Szentháromság titkát egyre jobban megérteni, hogy *mégis hogyan lehet, hogy az Isten egyszerre egy és három.*

Amikor teológiát tanultam a szemináriumban, az első évben volt olyan tantárgyunk, hogy patrológia vagy patrisztika, az egyházatyák teológiája, és a korai egyház története. Amikor vizsgázni kellett, ki kellett húzni valakit, mondjuk Szent Ágostont, elmondtuk az életét, egyéb tudnivalókat róla. Utána megkérdezte a professzor úr, hogy *„Na és milyen műveket írt?”*, ez nagyon jó volt, mert lehetett mondani, hogy *„de trinitate”,* és teljesen mindegy volt, hogy kit húztál, tudtad mondani, hogy írt egy könyvet a Szentháromságról. **Ez annyira fontos témája mindig a hívő embernek, főleg az Istenről gondolkodó embernek.**

Van egy nagyon ősi modell, állítólag Nazianzi Szent Gergely írta le először. Azt mondta, hogy a Szentháromság életére, hogy olyan, mint a *„perikorézis”* (görög szó, körülbelüli magyarra fordítása: körtánc). **Az Atya, a Fiú és a Szentlélek egy harmonikus, de dinamikus szeretetközösségben van, ahol az egymásra figyelésük, és a mély szeretetük azt teszi, hogy egymásban léteznek. Az Atya a Fiúban van és a Szentlélekben, a Fiú az Atyában és a Lélekben, és így tovább.** Ezért lehet a Szentháromsággal kapcsolatban, ha azt mondjuk, hogy az Atyának az akarata, akkor mondhatom azt is, hogy ez a Fiúnak, esetleg a Szentléleknek az akarata, de ugyanígy, ez a Fiú cselekvése, akkor mondhatom azt is, hogy ez az Atya cselekvése vagy a Szentlélek cselekvése is egyben, hiszen **a szeretet annyira egyggyé teszi a Szentháromság életét.**

2. Hivatásunk: megélni Krisztust és megélni a szentháromságot - Boldogságra vagyunk meghívva

Miért fontos ez nekünk? Persze fontos, mert **keresztény ember vagyok, Jézusnak a tanítványa.** Ismerjem Jézust, de ez nem pusztán kíváncsiságot kielégítő intellektuális kérdés és arra a válasz, hanem **azt kell megértenünk, hogy mi a keresztény küldetésünk.** Ezt nagyon könnyű megfogalmazni, hogy én egyesülök

Jézussal, hiszen a keresztség által megtörténik a vele való egyesülésem. **Az életem az, hogy megélem, megjelenítem Krisztust. Krisztusi emberek vagyunk, azok, akik Krisztust éljük, megjelenítjük őt, egyesülünk vele, Krisztussá, krisztusivá válunk.** A keresztény ember *Alter Christus*, azaz másik Krisztus. Ez a XX. században lett erős, de természetesen mindig ott volt az egyházban. **A keresztény ember a Szentháromság megélője és megjelenítője.** És itt van egy izgalmas fordulat, hogy Krisztus erényeit, az evangéliumi értékeket, a vele való személyes egyesülést egyedül is megélhetem. De **a szentháromságos életformát, létformát, azt nem tudom egyedül megélni. Mert az Isten egy, mégis három személy.** És ez nekünk nem megy. Mi egy valóság vagyunk, és egy személy, **ezt az életformát, ami a szeretetkapcsolat, ami az Istenben működő szeretet, ami egyé teszi, azt mi csak közösen tudjuk megélni.**

És akkor, hogy Jézus miért lett emberré? Azért, hogy megváltson bennünket, hogy a mi tapasztalatainkat is megélje, és hogy közel hozza hozzánk az Istent, hiszen Jézus mindig hordozza magában a teljes szentháromságot.

Egyszer voltam egy évet Olaszországban, és olaszul kellett tanulni. Az olasz kulturális intézet szervezte a nyelvtanfolyamot, egyébként ezt az intézményt minden nemzet fontosnak tartja, hiszen a mi kultúránk értékes, jó, ezzel közelebb kerülünk egymáshoz, hogyha másik országban, másik népek, kultúrák megismerik a mi kultúránkat. Jézus, amikor emberré lesz, **akkor Istennek, a Szentháromságnak kulturális nagykövete is egyben.** Nem azt mondja, hogy eljövök közétek, aztán megnézem, hogy mi újság van Palesztinában, (ez is része Jézus küldetésének), hanem hogy *eljövök közétek, hogy meghívjalak benneteket oda, ahova kezdettől fogva meghívást kaptatok, és megtanítalak benneteket, hogy mi az az élet, amit én hozok.* **Ez a küldetése az Istennek, hogy a saját életébe részesítsen bennünket. Ennek nem csak jövőbeli perspektívája van.** Persze, Isten az életében akar részesíteni bennünket, meg akar hívni a szentháromságos életre. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy ez a jövő. Itt majd imádkozunk, igyekszünk szentté válni, és majd egyszer, amikor a mennyországba jutunk, ott mindennek a részesei leszünk, de valójában az a szemléletünk, hogy ez már most elkezdődik. Ezt úgy hívja a keresztény hagyomány, hogy *teózis, átistenülés.* Nekünk, katolikusoknak különösen fontos az Eucharisziával való találkozásban, és minden imádságban, amiben Krisztust akarjuk követni, hogy *átistenülünk.* **Arra vagyunk meghívva, hogy Jézus kapcsolódási rendszerét, viszonyait átvegyük.** Hogy itt az emberi létünkben, a földi életünkben kialakítsuk azt a kapcsolódást, azt az életmódot, amit Isten önmagában él, **a szeretetnek a kapcsolatát, a szentháromságos életnek a kultúráját.** Az egyháznak és a keresztény embernek nagyon fontos feladata, hogy légterünk, emberi kapcsolataink (először a családuknak, aztán mehetünk tovább a nagyobb terekbe), **átistenüljenek, és úgy legyünk együtt, ahogyan az Isten van. Mi is úgy szeressük egymást, ahogyan az Istenben van a szeretet, és ahogy Jézus szeretett bennünket.** Mindezt azért adja nekünk Jézus, és azért hív meg erre, **mert nagyon szeret bennünket, és azt akarja, hogy boldogok legyünk, nekünk jó legyen.** És nem csak, hogy a jövőben jó legyen, hanem hogy most is. *Mivel Isten a saját képére teremtett bennünket, mi akkor vagyunk jól, ha megfelelünk az istenképiségünk követelményeinek.* Ehhez hozzátartozik az is, hogy Jézus módjára, Isten módjára igyekszünk élni, vagyis az evangéliumi értékek szerint, és ebből fakadóan azokat a

kapcsolatokat próbáljuk élni, amit az evangélium tanít, és amit Jézus tanít az Evangéliumon keresztül, és hogy az **istenképmásításunk** azt jelenti, hogy az értelmünk, a lelkünk, a nyitottságunk az igazságra, a szépségre, a jószágra és természetesen **elsősorban a szeretetre törekszünk. Az az alapvető igényünk, hogy jól szerethessünk, azzal a szeretettel, amit Jézus tanított nekünk, ami életet adó, a másik javát akaró szeretet, amit úgy nevez az Újszövetségi Szentírás, hogy Agapé.** Ez az a fajta szeretetet, ami kölcsönössé válik. Nekünk, keresztényeknek ez a feladatunk, hogy megtaláljuk ezt a szentháromságos életet, hogy hagyjuk, hogy Isten segítsen kialakítani. **Ez nem megy egyedül, ez közösségben tud történni, krisztusi közösségben.**

3. A keresztény közösség a Szentháromság tükörképe - az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretete

A krisztusi közösségben – aminek az egyház kell, hogy legyen a hordozója –, tud megjelenni a **Szentháromság tükörképe. A keresztény közösség a szentháromság tükörképe kell, hogy legyen, vagyis az a szeretet, ami az Istenben van, az az egymásban levés és egymás elfogadása, az egységre való törekvés, a közös akarat, a közös cselekvés, egymásnak a hordozása hogyha megjelenik, akkor tud a Szentháromság tükörképévé válni a keresztény közösség.** *Ez nagyon fontos feladatunk.* Ez kezdődhet a családban is, vagy egy baráti kapcsolatban. Azt érzékelem, hogy sokszor úgy vagyunk keresztények, hogy *egymáshoz alig kapcsolódunk.* A szentmisére elmegyünk, imádkozunk is, de úgy egymás mellett vagyunk. A személyes istenkapcsolatok alakulnak, és személyesen lehetek Krisztus képmása, de nem teljesen. Jézusnak az volt az első, hogy tanítványokat gyűjtött, akiket nemcsak tanított, hanem egyfajta életközösségben volt velük. Majd még tágabb tanítványi kör alakult ki, akiknek szintén közük volt egymáshoz. Mi mindenre képesek vagyunk. Sőt, akkor vagyunk a helyünkön, amikor ezt megéljük. Ez azért lehetséges mert **Isten a saját képére teremtett bennünket.** Meghatároz minket biológiai, pszichés értelemben a genetikai örökségünk, hogy mit kaptunk a génjeinkben. Ez kiderül abból, hogy milyen magasak leszünk, milyen színű lesz a hajunk, milyen egészségügyi erősségeink vagy kihívásaink lesznek az életben, még a személyiségünket is meghatározza sok tekintetben. **Van egy spirituális genetikánk is, amely Istenhez kapcsolódik.** *Ez azt mondja, hogy képesek vagyunk kapcsolódni egymáshoz, megélni az eggyé válást.* Ennek szép és természetes helye, és módja a házasság és a család. De ez misztikus módon is meg kell, hogy történjen, amikor még Krisztust kereső emberek vagyunk. Az is fontos, hogy **ez a fajta kapcsolatrendszer a kölcsönösségben tud megszületni, Krisztus szeretetével szerethetem még az ellenséget is,** a nem keresztény embert is, azt, aki nem a környezetemben van, akivel összetalálkoztam az utcán. Sőt, **feladatom is Krisztus szeretetével szeretni. A szentháromságos létforma akkor tud megszületni, ha van válasz erre a szeretetre,** és stabilizálódik egyfajta kapcsolat azzal, akit szeretek. Ez a keresztény közösség.

Ahhoz, hogy megértsük, hogy hogyan legyünk a keresztény közösségben, érdemes szemlélni a szentháromságot, hogy **például az Atya, a Fiú és a Szentlélek máshogyan szeretnek.** Azt mondjuk, hogy **a szeretet tulajdonképpen egy, de valójában sokféle arca van.** Például a szeretet atyai arca. Azt mondja Hans Urs von

Balthasar, hogy az atyának az a szeretete, hogy öröktől fogva az ő végtelen gazdagságát szeretné megosztani. Ezt hívja *ős kenózisnak*, vagy *ős önküresítésnek*, **mindent át akar adni, és semmivé lesz. Ebből az atyai önküresítő szeretetből öröktől fogva származik a Fiúisten.** A Fiúisten végtelenül hálás, és szeretne mindent visszaadni az Atyának, és elfogadja ezt a szeretetet. Ez a visszaadó, hálás és visszaadó szeretet és befogadó szeretet, a Fiúnak a szeretete. És a Szentlélek, mint egy szeretetkapocs jelenik meg az Atya és a Fiú között, innen származik, innen születik a Szentlélek a Szentháromság életébe. **Az emberi közösségnek a szeretetében is jelen kell, hogy legyen az atyai szeretet**, amikor adni akarok és felelősséget akarok vállalni. **És a fiúi szeretet**, amikor elfogadom a szeretetet, befogadom a szeretetet, és vissza akarom tükrözni a szeretetet. Nagyon **fontos a kötés, a kapcsolat**, hogy valahogy az a fajta szeretet, ami kommunikál, ami helyesen tekint a másikra, ami elfogadja a másikat, az köteleket és kapcsolatokat teremtsen. Ez a fajta szeretet is megjelenik a mi közösségeinkben is.

A közösség valójában nem arra van, hogy jól érezzem magam, fontos, hogy az is meglegyen, de **valójában azért megyek egy közösségbe, mert adni akarok.** És azért, mert várom, hogy **én is kapjak.** Ha az Atya szeretetével lépünk be, hogy adni akarok, akkor az adás-kapásnak van egy nagyon egyszerű része, hogy spirituális szinten hogyan adom a tapasztalatomat, és a megélt életemet, hogy **képes vagyok-e megosztani valamit az életemből.** Minél érettebb keresztények vagyunk, annál inkább az életünkből tudjuk megosztani az Istennel megélt tapasztalatunkat, vagy a Krisztus követésében megélt tapasztalatunkat. Fontos, **hogy amit a másik megosztott, mindig nyitott szívvel, ítélet nélkül, befogadással vegyük.** Itt megszületik az empátiának a szintje is. **Az érzések szintjén is elfogadjuk azt, akivel vagyunk és szeretjük őt.** Az ő öröme, az én örömöm, az ő bánata, az én bánatom. A keresztény közösségben az egymás iránti felelősségvállalás is megjelenik. Lehet, hogy az ő gazdagsága az én gazdagságom, mert az ő gazdagságából tud adni. Akár úgy is, hogy ha elmegy egy plébániai közösség például lelki gyakorlatra, akkor lehet, hogy az egyiknek nincs rá pénze, a másinak meg bőven van. Izgalmas történet, ha egy közösségben azt mondják, hogy a részvétel például 13.500 forint, de **mindenki annyit ad, amennyit tud.**

A korai keresztény közösségről azt mondták, hogy nem volt köztük nélkülöző. Ma itt a **Karitás** (intézményesült szeretetgyakorlás), majdnem minden plébánián, nem mondhatom, hogy jól van, Marika néni és Béla bácsi, akik a Karításban ezzel foglalkoznak, majd megoldják, és nekünk nincs ezzel dolgunk. **Nekem mindig van vele dolgom.** Ha megértem azt, hogy **a másik keresztény a testvérem**, mert ő ad nekem, és én elfogadok tőle, és én is adok neki, és ő is elfogad tőlem, spirituális, érzelmi, és minden más szinten is, akkor ez akár anyagilag is jó, hogyha meg tud történni. Intézményesül maga a plébánia is így, hiszen például perselyezünk, egyházi hozzájárulást fizetünk. **Egy érett keresztény közösségben az is benne lehet, hogy egymást segítjük a szentté válásban.** Hogy adott esetben képesek vagyunk elfogadni a figyelmeztetést. Ez rendkívül fontos, hogy **mi együtt az életszentség útján járunk.** Ezek mind-mind lehetnek az eszközei annak, ahogyan egy keresztény közösség él. Sőt, azt gondolom, hogyha a szentháromságos szeretetet akarjuk adni, akkor szükségszerű.

4. A közösségi spiritualitás gyakorlata

Természetesen **az is része minden keresztény közösségnek, hogy megéljük a koinóniánkat, tehát a közösségünket, megéljük azt, hogy együtt imádkozók, és együtt szolgálók vagyunk.**

Szerintem kell, hogy legyen minden közösségnek valamiféle szolgálata (persze mikor melyik dominál), és megéljük azt, hogy gyakoroljuk a diakóniát is egymás felé, és adott esetben kifelé is. Amikor tud a keresztény ember kapcsolódni ilyen módon, közösségben élni, akkor **megtapasztaljuk, hogy a Szentháromság élete itt van köztünk.** Amikor ez erőssé válik, akkor azt mondhatjuk, hogy a mennyországot éljük.

Fontos, hogy egy közösségnek legyen olyan ideje, ami hosszabb együtt töltött idő, például egy lelki nap, lelkigyakorlat, közös nyaralás, ahol úgy igazán találkozunk, és **ez a fajta szentháromságos élettapasztalat, mennyország tapasztalat ki tud teljesedni.** Ez rendkívül fontos és **alapvető része a keresztény életünknek.** És további gyümölcs az, hogy megtapasztaljuk, hogy Jézus köztünk van. **Ő az, aki ritmusát adja az életünknek, aki köztünk van, ezért tudunk gyógyulni.** Azért, mert itt van köztünk, tudunk bölcsék lenni és növekedni. És mert itt van, tudunk kifelé is szeretni.

Az a szentháromságos élet, amit egy közösség meg tud élni, nyilván függ attól, hogy mennyire vagyunk érettek, mennyire vesszük komolyan, néha csak egy pillanatra, vagy egészen megélve azt, hogy a keresztény közegben a testvéreim szinte fontosabbak, mint a természetes vérkapcsolataim, vagy családi kapcsolataim, és ez valósággá válik. Nem arról van itt szó, hogy létrejött egy másik szentháromsághoz hasonló élet, hanem **hogya Jézus köztünk és bennünk van és akkor a mi szentháromságos közösségi életünk nem a szentháromságon kívül van, hanem azon belül.**

5. Küldetésünk: Istenhez közel és Istenhez vonzani

A küldetésünk Istenhez közel és Istenhez vonzani. Meg kell érteni azt, hogy Istenhez közel lehetünk egy szentségimádásban vagy egy elmélkedésben is, de **legalább annyira közel vagyunk hozzá akkor is, amikor megéljük ezt a szeretetközösséget, szeretetegységet, szentháromságos életmódot.**

Azt gondolom, hogy száz évvel ezelőtt nem nagyon beszéltek erről a témáról, bár nyilván a keresztény hittapasztalatban és hitismeretben ez benne volt, legfeljebb nem verbalizálták, vagy nem foglalkoztak vele annyit. Főleg a második vatikáni zsinat az, ami fölerősíti ezeket a gondolatokat, megéléseket és tapasztalatokat. Az ember közösségi, hagyományosan klán, törzs szinten él. Ezek élhető közegek, ahol közünk van egymáshoz, szeretjük, támogatjuk egymást. **Amikor ez megszentelődik az Evangélium jézusi kultúrája által, akkor megszentelődik a kapcsolat is.** A XX. század második felére teljesen egyértelmű lett, hogy az ember individualizálódik. A XXI. században ez most már teljesen evidens. Szinte már csak a kütyünkön keresztül vagyunk kapcsolatban a másikkal, főleg, ha fiatalabb generációk felé megyünk, egyre jellemzőbb ez. De közben nem normális az, hogy nem kapcsolódunk, nem éljük meg ezeket a szeretetteljes kapcsolatainkat. Az a normális, ha meg tudjuk élni őket. Itt van az egyháznak egy nagyon fontos küldetése. Ha eltűnnek ezek a kapcsolatok, és egy

lakótelepi ház egyik emeletén az X. lakásban élek, és azt sem tudom, hogy ki lakik fölöttem, alattam, meg a szomszédban, akkor azt ne mondja senki, hogy abban én boldog vagyok. **Én akkor vagyok boldog, hogyha valakikkel megélhetem azt, hogy közöm van hozzátok, hogy szerethetek és szeretve vagyok. Hogy törődhetek és törődnek velem. Hogy valaki fontos nekem, és én is fontos vagyok valakinek, valakiknek.** Ez egy mérhetetlenül fontos feladat.

Mivel lesz vonzó az egyház? Lehet vonzóvá tenni az egyházat csodálatos épületekkel, liturgiákkal, de ezt nem mindig tudjuk produkálni. Ami nekem csodálatos, az a másik embernek nem biztos, hogy az lesz. Például, valaki nagyon örül, ha van gitáros szentmise, és van, aki ki van borulva tőle. Van, aki meg van örülve a Jézus Szíve szoborért, hogy az mennyire szép, és van, aki azt mondja, hogy „*mit keres ez itt a templomban?*” Nem tudunk már olyan alapot találni, ami mindenki számára egyértelműen vonzó. Azt gondolom, hogy ha az egészséges ember megélheti azt, hogy közösségben van, az a legtöbb ember számára ez vonzó.

Miért választom az egyházat? Vagy miért akarok hinni? Mert a szüleim azt mondták? Van persze van egy személyes megtérésem, sőt találkoztam ilyen emberrel is, aki sosem volt közösségben, és mégis egy olyan elmélyült spiritualitása és keresztény élete volt, hogy csodálkoztam is rajta, de ez ritka eset. **A keresztény kultúrát, evangéliumi életmódot a közösségben tudjuk magunkra venni, megtanulni, megérteni, befogadni.** Vagyis az egyház vagy tud közösségi lenni, vagy hanyatlik. Ezt látjuk, főleg most, ahogy egyházmegyénk, magyar egyházunk, meg az egész nyugat-európai egyház létezik, ez nagy feladat.

Az ókorban azt mondták a korai egyház időszakában, hogy az volt a „brand”, hogy *nézzétek, mekkora szeretettel vannak egymás felé.* Ezt intézményesen nem tudjuk megélni, csak a személyes kapcsolatok közösségi szintjén. Ez egy lehetőség is számunkra. *Ha el tudunk kezdeni így élni, akkor lesz olyan közösség, ami vonzó, ami éltető, amihez akarok kapcsolódni, amiben benne akarok lenni én is.* És ekkor **van az egyháznak jövője és reménye.** Ez nagy meghívás, hogy **először mi megértsük, megtérjünk, és másokat is tudjunk vonzani az Istenhez,** aki titokzatos módon már köztünk van. **A Szentháromság élete már köztünk van.**

Kérdések a kiscsoportos beszélgetéshez

1. Tapasztalatom a szentháromságos szeretet közösségről...
2. Mi a különbség a (plébániai) csoport és a szentháromságos szeretet-közösség között?
3. Mit tehetünk azért, hogy mi magunk elmélyüljünk a közösségi spiritualitásában? – Hogyan hívhatjuk meg testvéreinket erre az útra?